

Mezinárodní soudní pravomoc ve sporech z porušení práva k obchodnímu jménu

International Jurisdiction in Trade Name Infringement Disputes

Helena Pullmannová*

Abstrakt

Článek přináší odpověď na otázku, (i) u soudů kterého státu může poškozený podnikatel, do jehož práva k obchodnímu jménu bylo zasazeno, žalovat rušitele svého práva, (ii) zda u takto určeného soudu může poškozený podnikatel žalovat na náhradu vzniknuvší škody v celém jejím rozsahu (tedy i v částech, jež vznikly na území jiných zemí) a (iii) zda může poškozený podnikatel žalovat několik rušitelů, kteří způsobili vzniklou škodu společně a kteří jsou domicilováni v různých zemích, v jednom řízení u jednoho soudu.

Závěrem přináší článek srovnání zjištěných kritérií pro určení mezinárodně příslušných soudů státu Evropské unie pro spory z porušení práva k obchodnímu jménu dle nařízení Brusel I bis (včetně kritérií formulovaných judikaturou SDEU) s CLIP Principles.

Klíčová slova

Právo k obchodnímu jménu; kvalifikace; mezinárodní pravomoc; mimosmluvní závazek; náhrada škody; společné řízení; CLIP Principles.

Abstract

The paper answers the question (i) in the courts of which State the injured entrepreneur whose right to the trade name has been infringed may sue the infringer of his right, (ii) whether, in such a court, the injured entrepreneur may sue for damages in whole (including parts incurred in other countries also); and (iii) whether the injured entrepreneur can sue several infringers who have caused the damage jointly and who are domiciled in different countries, in one proceeding at one court.

In closing the paper compares the identified criteria for determining the internationally competent court of the European Union for disputes arising from a violation of the right to trade name under the Brussels I bis Regulation (including criteria formulated by case law of the CJEU) with the CLIP Principles.

Keywords

Right to Trade Name; Qualification; International Jurisdiction; Non-contractual Obligation; Damages; Joint Procedure; CLIP Principles.

* Mgr. Bc. Helena Pullmannová, doktorandka, Katedra občanského práva, Právnická fakulta, Masarykova univerzita, Brno / Ph.D. student, Department of Civil Law, Faculty of Law, Masaryk University, Brno, Czech Republic / E-mail: helena.pullmannova@mail.muni.cz

Úvodem

Budování dobrého obchodního jména (označení, pod nímž podnikatel vykonává svou podnikatelskou činnost na daném území)¹ stojí podnikatele úsilí, čas a finanční prostředky. Parazitování na tomto označení je tak jejich majiteli pochopitelně nevídané a v situaci, kdy dochází k porušování práv podnikatele k jeho obchodnímu jménu, je důležité znát odpověď na otázku (i) u soudů kterého státu se může podnikatel domáhat ochrany, podniká-li např. na území vícera zemí Evropské unie, (ii) zda může takto určený soud rozhodnout o uplatněném nároku na náhradu škody v celém rozsahu (tedy i o škodách vzniknuvších na území jiných států), a (iii) zda se lze domáhat ochrany práva k obchodnímu jménu proti několika rušitelům zároveň u soudů jednoho státu, či nikoli.

Tyto otázky jsou rozebrány zejména optikou nařízení Brusel I bis a zde uvedená kritéria, rozhodná pro určení mezinárodní příslušnosti soudů pro řízení z porušení (či ohrožení) práva k obchodnímu jménu, jsou následně porovnávána s kritérii uvedenými v CLIP Principles.

Článek je uvozen obecnou úvahou o důležitosti kvalifikace zkoumaného jednání v právu za účelem jeho podřazení pod kategorii mimosmluvních závazkových vztahů z porušení práva k obchodnímu jménu jako práva průmyslového vlastnictví, což může být rozhodným aspektem pro správné určení mezinárodně příslušných soudů konkrétního státu k uplatnění nároků podnikatele.

1 Kvalifikace rušeného práva jako práva k průmyslovému vlastnictví

Na počátku zkoumání odpovědi na první otázku, a to u soudů kterého státu se může podnikatel domáhat ochrany, podniká-li např. na území vícera zemí, je nutné si uvědomit, že právo k obchodnímu jménu je (absolutním) právem k průmyslovému vlastnictví, a nikoli právem k názvu právnické osoby, ani právem ke jménu fyzické osoby (když jejich smyslem a účelem je sloužit k označení osoby nejen při výkonu její podnikatelské činnosti), byť mohou být označení, k nimž se tato práva mohou v určitých případech vztahovat, identická. Rozlišování uvedeného je velmi důležité s ohledem na námi zkoumané otázky (viz níže).

Je-li zasaženo do jakéhokoli práva, je v první řadě potřeba tento protiprávní skutkový stav nejprve právně kvalifikovat² (posoudit pohledem práva), a to dle metody kvalifikace, kterou preferuje právní řád, v jehož kontextu tuto otázku řešíme.

¹ Srov. např. bod 21 rozhodnutí Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 11. září 2007, *Céline SARL vs. Céline SA*, věc C17/06. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:62006CJ0017>; Ve vztahu k obchodnímu jménu v poměrech českého práva srov. též rozsudek občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2017, sp. zn. 31 Cdo 3375/2015.

² ROZEHNALOVÁ, N., K. DRLIČKOVÁ, T. KYSELOVSKÁ a J. VALDHANS. *Úvod do mezinárodního práva soukromého*. Praha: Wolters Kluwer, 2017, s. 86–88.

Abychom však byli schopni učinit kvalifikaci předmětného skutkového stavu, musíme určit, pravděpodobně příslušné soudy státu pro řešení tohoto sporu dle subsumpce (podřazení) zkoumaného skutkového stavu pod příslušné normy mezinárodního práva soukromého státu, na jehož území by se měla podat žaloba na ochranu porušeného práva. De facto je potřeba provést určitou pracovní (prvotní) kvalifikaci zkoumaného skutkového stavu (např. optikou práva sídla poškozeného podnikatele) a pro takto kvalifikované (protiprávní) jednání určit, které soudy jsou mezinárodně příslušné. Tímto způsobem učiněný závěr (o mezinárodní příslušnosti soudů určitého státu) poté ověříme v kontextu právního řádu státu, jehož soudy jsme určili jako mezinárodně příslušné, zdali byla naše prvotní kvalifikace správná (tj. zda i právo *lex fori* pohlíží na jednání rušitele jako na jednání porušující právo k obchodnímu jménu)³. Jinak řečeno, zda soudy tohoto státu mají dle pravidel *lex fori* vskutku mezinárodní pravomoc k řešení tohoto sporu.

Problémů v právě nastíněném (úvahovém) postupu se může vyskytnou hned několik. Uveďme si modelový případ: na území Polska je zasaženo neoprávněným užíváním označení „Peter Čiko – Čičí koffí“ do práva k obchodnímu jménu slovenského podnikatele českým podnikatelem (optikou slovenského práva). Slovenský podnikatel se chce domáhat ochrany svého práva a podá negatorní a restituční žalobu proti českému podnikateli v České republice (u soudů země, v níž je rušitel domicilován; viz níže). Avšak při podání žaloby je slovenský podnikatel nemile překvapen, neboť mu dle českého práva (rozhodného práva pro konečnou kvalifikaci; byť by bylo právem rozhodným pro posouzení důvodnosti uplatněných nároků polské právo dle hraničního určovatele *lex loci protectionis*) nesvědčí k označení „Peter Čiko – Čičí koffí“ právo k obchodnímu jménu jako nezapsanému (neregistrovanému) označení podnikatele do českého obchodního rejstříku, neboť takové právo český právní řád nezná.⁴ Jeho nárok tedy bude kvalifikován českým soudem jako nárok z porušení zákazu nekalosoutěžního jednání. Tato skutečnost by mohla vést k jinému závěru o mezinárodní příslušnosti soudů státu, byly-li by dle českého mezinárodního práva soukromého k rozhodování sporů z porušení zákazu nekalé soutěže mezinárodně příslušné např. soudy státu, na jehož území došlo

³ KESSEDJIAN, C. Current International Developments in Choice of Law: An Analysis of the ALI Draft. In: BASEDOW, J., J. DREXL, A. KUR a A. METZGER (eds.). *Intellectual Property in the Conflict of Law*. Tübingen: Mohr Siebeck, 2005, s. 24.

⁴ Termín „obchodní jméno“ české právo od 1. ledna 2001, kdy byl nahrazen termínem „obchodní firma“ v § 8 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, nezná. Tímto dnem došlo zároveň k zúžení ochrany „práva k obchodnímu jménu“ na našem území, neboť „právo k obchodní firmě“ bylo nově přiznáváno pouze podnikatelům zapsaným do obchodního rejstříku a nikoli všem podnikatelům. Právo k obchodnímu jménu dnes český právní řád (pod pojmem právo k obchodní firmě) obdobně přiznává pouze podnikatelům zapsaným do obchodního rejstříku; viz § 423 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Z uvedeného tedy plyne mimo jiné závěr, že termín „právo k obchodnímu jménu“ je v poměrech českého práva významově širším pojmem než termín „právo k obchodní firmě“, neboť zahrnuje právo k označení podnikatele zapsaného i nezapsaného v obchodním rejstříku. Blíže viz PULLMANNOVÁ, H. Právo k obchodnímu jménu zahraničního podnikatele na území České republiky v mezinárodních souvislostech. *Právní rozhledy*, Praha: C. H. Beck, 2020, roč. 28, č. 6, s. 216–222.

k narušení soutěže. V uvedeném případě tomu tak však není a český soud je oprávněn spor projednat a rozhodnout.

Uvedený případ má demonstrovat situaci, kdy v případě prvotní kvalifikace můžeme dojít k závěru, že jde o mimosmluvní porušení práva k průmyslovému vlastnictví, avšak optikou následně provedené kvalifikace dle *lex fori* (resp. dle kvalifikační metody místa sudiště) je možné, že dospějeme k závěru, že mezinárodní soudní pravomoc tomuto státu nesvědčí a žalobce bude odkázán se svým nárokem k soudům jiného státu. Obdobně může nastat i situace, kdy pohledem pracovní kvalifikace učiníme závěr, že došlo (pouze) k porušení zákazu nekalosoutěžního jednání, avšak optikou kvalifikace podle *lex fori* nakonec uzavřeme, že jde o porušení neregistrovaného práva k průmyslovému vlastnictví a soud vysloví nedostatek své pravomoci k rozhodování v dané věci.

Z uvedeného tak plyne, že je důležité být si vědom nezávaznosti pracovní kvalifikace a rozhodujícího vlivu (konečné) kvalifikace dle *lex fori* při řešení otázky, u soudů kterého státu se má poškozený podnikatel domáhat ochrany. Nadto při kvalifikaci konkrétního protiprávního jednání za účelem jeho podřazení pod rozsah norem unijního práva musíme zohlednit též nutnost autonomního výkladu pojmů obsažených v těchto normách.⁵

S ohledem na právě uvedené vycházíme níže z předpokladu, že absolutní právo k obchodnímu jménu podnikatele v právním řádu, dle něž činíme kvalifikaci, existuje a je zároveň řazeno mezi práva výlučně majetkové povahy (tedy nikoli práva osobnostní, ani smíšené povahy).⁶ Ve většině zemí světa by měl být tento předpoklad díky čl. 8 Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví realitou.

V případě použití unijních norem pro určení sudiště ve sporech z porušení práv k průmyslovému vlastnictví, resp. při použití nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen „nařízení Brusel I bis“), však výše nastíněný *kvalifikační problém* nenastává, neboť v případě sporů z mimosmluvních vztahů vyplývajících z porušení práv k duševnímu vlastnictví neobsahuje nařízení Brusel I bis v tomto směru žádnou speciální normu, jež by měla mít přednost před obecnými pravidly určující sudiště ve sporech z deliktních a kvazideliktních jednání s mezinárodním prvkem (viz dále).

2 Rozhodující kritéria pro určení sudiště

Co je tedy pro podnikatele důležité znát, popř. zjistit, aby správně určil soudy státu, u nichž se může domáhat ochrany vůči rušiteli jeho práva k obchodnímu jménu?

⁵ ROZEHNALOVÁ, DRLIČKOVÁ, KYSELOVSKÁ, VALDHANS, op. cit., s. 93–95.

⁶ K osobní, majetkové a smíšené povaze práva a vlivu této skutečnosti na nakládání s tímto právem srov. PULLMANNOVÁ, H. Název podnikatele jako věc a převod práv k němu se vztahujících. *Obchodní právo*, Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, roč. 28, č. 10, s. 2–10.

Rozhodujícím faktorem pro určení mezinárodně příslušných soudů optikou českého práva, v němž normativně působí i nařízení Evropské unie (čl. 288 věta druhá Smlouvy o fungování Evropské unie)⁷, jejichž základní vlastností je aplikační přednost⁸ před národní právní úpravou, není s největší pravděpodobností okolnost, na jakém území zahraniční podnikatel, jehož právo k obchodnímu jménu bylo porušeno (či ohroženo), vyvíjí svou podnikatelskou činnost, ale naopak skutečnost, kde má bydliště rušitel (brzy žalovaný) uvedeného práva.⁹ Jde o projev klasické zásady *actor sequitur forum rei*, tj. že žalobce následuje žalovaného k jeho soudu.¹⁰

S největší pravděpodobností pro určení mezinárodně příslušných soudů totiž vyjdeme právě z nařízení Brusel I bis, budou-li naplněny podmínky pro jeho použití¹¹ (tj. osobní, věcná, časová a místní působnost; viz čl. 1, čl. 4, čl. 25, čl. 26, čl. 81 nařízení Brusel I bis).

Na území členských států Evropské unie by mohly mít aplikační přednost před nařízením Brusel I bis normy mezinárodního původu, jež by námi zkoumanou otázku upravovaly v postavení *lex specialis* vůči nařízení Brusel I bis, a to i v případech, že by byly tyto normy uzavřeny výlučně mezi členskými státy Evropské unie (čl. 71 odst. 1 nařízení Brusel I bis). Existenci takových mezinárodních smluv je potřeba ověřit vždy v konkrétně řešených případech.

Ostatní mezinárodní smlouvy uzavřené mezi členskými státy a nečlenskými státy Evropské unie lze použít přednostně před nařízením Brusel I bis pouze ve vztahu mezi členským státem a nečlenským státem Evropské unie, avšak nikoli mezi členskými státy Evropské unie navzájem (čl. 351 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie).¹² Stejně tak není dotčena nařízením Brusel I bis použitelnost dvoustranných úmluv a dohod uzavřených mezi členským a nečlenským státem Evropské unie přede dnem 1. března 2002 v otázkách upravených nařízením Brusel I bis (čl. 73 odst. 3 nařízení Brusel I bis).

⁷ Srov. též TOMÁŠEK, M. a V. TÝČ. *Právo evropské unie*. 2. vyd. Praha: Leges, 2017, s. 94–95, 107–108.

⁸ Srov. rozhodnutí Soudního dvora ze dne 15. července 1964, *Flaminio Costa vs. E.N.E.L.*, věc 6/64. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:61964CJ0006>

⁹ Srov. bod 52, 55, 57, 62 rozhodnutí Soudního dvora (šestého senátu) ze dne 13. července 2000, *Group Josi Reinsurance Company SA vs. Universal General Insurance Company (UGIC)*, věc C412/98. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:61998CJ0412>

¹⁰ MAGNUS, U.; MANKOWSKI P. (eds). *Brussels I Regulation (European Commentaries on Private International Law)*. München: Sellier, 2007, s. 71, 94, 193; KONO, T (ed). *Intellectual Property and Private International Law. Comparative Perspectives*. Eford and Portland: Hart Publishing, 2012, s. 24–26; ROZEHNALOVÁ, N., K. DRLIČKOVÁ, T. KYSELOVSKÁ a J. VALDHANS. *Mezinárodní právo soukromé Evropské unie*. 2. vyd. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2018, s. 181.

¹¹ Ve vztahu k Dánsku použijeme nařízení Brusel I bis s ohledem na Dohodu mezi Evropským společenstvím a Dánským královstvím o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech z roku 2013. Dostupné z: [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:22013A0321\(01\)](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:22013A0321(01))

¹² Srov. též čl. 64 až čl. 68 Luganské úmluvy.

V případech aplikace norem mezinárodního práva soukromého *lex fori*, které by nevedly k aplikaci nařízení Brusel I bis, lze polemizovat i s premisou učiněnou výše, a to, zda je pro určení mezinárodní soudní pravomoci státu rozhodujícím faktorem (zejména) umístění bydliště rušitele (žalovaného). V konkrétních případech totiž mohou příslušné právní normy jako určujícího kritéria použít i jiných faktorů.

V dalších částech článku se nicméně autorka věnuje již jen nařízení Brusel I bis jako souboru norem mezinárodního práva soukromého, který aplikujeme ve většině sporů z porušení práva k obchodnímu jménu vyskytnuvších se na území Evropské unie.

Kritérium bydliště je uvedeno v čl. 4 odst. 1 nařízení Brusel I bis. Pro jeho interpretaci platí následující závěry.

Pro určení bydliště rušitele *fyzické osoby* použije soud, u něhož je podána žaloba, právo státu, v němž má mít tato osoba bydliště (čl. 62 nařízení Brusel I bis). Přičemž není vyloučeno, aby měl žalovaný bydliště ve vícero zemích Evropské unie.

Pro určení bydliště rušitele *právníké osoby* je nutné vyjít z autonomního výkladu čl. 63 nařízení Brusel I bis, který vypočítává možnosti, kdy má rušitel právníká osoba bydliště na území určitého státu. Jedná se o situace, kdy má tato osoba v zemi (i) sídlo ve smyslu rejstříkového sídla, (ii) ústředí, tj. rozhodující management společnosti či hlavní řídicí orgány společnosti, nebo (iii) hlavní provozovnu, tj. centrum svých ekonomických, průmyslových a obchodních zájmů, či místo, z něž je řízena většina obchodních vztahů společnosti, popř. místo, kde vykonává závislou práci většina zaměstnanců společnosti a kde je umístěn její majetek.¹³

Z právě uvedených závěrů mimo jiné vyplývá, že určení bydliště rušitele spadá *de facto* v jeden okamžik s okamžikem učinění (ověření) závěru o aplikaci nařízení Brusel I bis v rozsahu jeho osobní působnosti (tj. že žalovaný má bydliště na území Evropské unie), nevycházíme-li z předpokladu o aplikaci nařízení Brusel I bis na základě jeho čl. 25, který upravuje možnou prorogaci stran sporu, a čl. 26, který hovoří o tzv. tiché prorogaci (viz níže).

Máme-li tedy určeno základní kritérium (bydliště rušitele) pro určení státu, jehož soudy jsou mezinárodně příslušné k řešení sporu z porušení práva k obchodnímu jménu, můžeme přistoupit k aplikaci konkrétních právních norem nařízení Brusel I bis určujících mezinárodní soudní pravomoc k řešení námi zkoumané množiny sporů.

Základním pravidlem pro určení mezinárodně příslušných soudů nařízení Brusel I bis je jeho čl. 4 odst. 1, reflektující základní zásadu *actor sequitur forum rei*. V alternaci k tomuto pravidlu však může žalobce (poškozený podnikatel) využít pravidla uvedeného v čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis (odhlédněme opět od možnosti využít čl. 25 a čl. 26 nařízení Brusel I bis; k nim později). Přičemž na vůli žalobce je, které z právě uvedených

¹³ STONE, P. *Private International Law in the European Union*. 4. vyd. Cheltenham: Edward Elgar Publishing Limited, 2018, s. 101–103.

ustanovení při podání žaloby preferuje.¹⁴ Může tak tedy volit mezi soudy států, v nichž má (i) žalovaný fyzická osoba bydliště, či žalovaný právnická osoba sídlo/ústředí/hlavní provozovnu, nebo (ii) ve kterém došlo nebo může dojít ke škodné události – což pokrývá jak místo *delicti commissi*, tak místo *damni infecti*.¹⁵

K využití pravidla uvedeného v čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis může žalobce přikročit dokonce i v situaci, kdy soud, u kterého podal žalobu, nemá za prokázáno, že rušitel – občan některého členského státu Evropské unie – má bydliště mimo území Evropské unie, *avšak* ani za prokázáno, že by měl rušitel bydliště v některém členském státě Evropské unie; v těchto případech se pohlíží na rušitele jako by měl bydliště v Evropské unii, jen jej nelze přesně určit (a využít tak pravidla v čl. 4 odst. 1 nařízení Brusel I bis).¹⁶ Pojem škodná událost, jenž představuje (další) určující kritérium čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis (vedle umístění bydliště rušitele na území Evropské unie), je potřeba vykládat autonomně a se zohledněním vyvíjející se judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) k této otázce.

Škodná událost se může realizovat díky porušení chráněného zájmu (v našem případě práva k obchodnímu jménu) v prostředí internetu v mnoha zemích zároveň.¹⁷ Zde poté platí, dle judikatury SDEU, že soudy, jež by byly určeny jako příslušné pro spor z porušení práva k obchodnímu jménu dle místa *delicti commissi*, by mohly rozhodovat o nároku žalobce na náhradu škody, která by žalobci vznikla na území i vícera zemí (tedy o škodě v celém jejím rozsahu), avšak soudy, jež by byly určeny jako příslušné pro spor z porušení práva k obchodnímu jménu dle místa *damni infecti*, by mohly rozhodovat (jen) o nároku žalobce na náhradu škody, jež vznikla na území tohoto státu, neboť ve vztahu k jinde vzniknuvší škodě zde není dostatečně úzký vztah, jenž by odůvodňoval odchýlení se od základní zásady *actor sequitur forum rei*.¹⁸

¹⁴ Jde o legitimní prostor pro uvážení žalobce, které *lex fori* v úvahu přicházejících jurisdikcí pro něj bude v případě podání žaloby příznivější (*forum shopping*). Srov. MALACKA M. a L. RYŠAVÝ. *Mezinárodní právo soukromé: zásady obecné a zvláštní části*. Praha: Leges, 2019, s. 48–49.

¹⁵ Srov. rozhodnutí Soudního dvora ze dne 30. listopadu 1976, *Handelskekerij G. J. Bier BV vs. Mines de potasse d'Alsace SA*, věc 21-76. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:61976CJ0021>

¹⁶ Viz Body 37–42 rozhodnutí Soudního dvora (pátého senátu) ze dne 15. března 2012, *G vs. Cornelius de Visser*, věc C-292/10. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:62010CJ0292>

¹⁷ Jaká kritéria mohou být rozhodná pro závěr, zda došlo k užití určitého označení na území konkrétního státu, je-li předmětné označení použito na internetu, rozebírá čl. 2 a 3 Joint Recommendation Concerning Provisions on the Protection of Marks, and Other Industrial Property Rights in Signs, on the Internet (with Explanatory Notes). *World Intellectual Property Organization* [online]. 2002. Dostupné z: https://www.wipo.int/edocs/pubdocs/en/wipo_pub_845.pdf

¹⁸ Srov. rozhodnutí Soudního dvora ze dne 7. března 1995, *Fiona Shevill, Ixora Trading Inc., Chequepoint SARL a Chequepoint International Ltd vs. Presse Alliance SA*, věc C68/93. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:61993CJ0068>

Nicméně jelikož judikatura SDEU v oblasti práva k duševnímu vlastnictví nevyžaduje, aby bylo předmětné protiprávní jednání jakkoli „zaměřeno na území státu“, v němž došlo ke vzniku škody zásahem do práva žalobce (jinak řečeno v němž je umístěno místo *damni infecti*),¹⁹ může být takových míst velmi mnoho, resp. tolik, v kolika zemích svědčí poškozenému právo k obchodnímu jménu, předmětné protiprávní jednání je zde dostupné prostřednictvím sítě internet a došlo zde v důsledku dostupnosti předmětného protiprávního jednání prokazatelně ke vzniku škody.²⁰

Domáhání se ochrany práva k obchodnímu jménu může být pro podnikatele v uvedených případech neúměrně časově a ekonomicky náročné, rozhodli-li by se jít cestou (několika) míst *damni infecti*, a proto lze očekávat, že v případě, kdy využije poškozený podnikatel možnosti zažalovat rušitele dle čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis, bude preferovat určení sudiště dle místa *delicti commissi*.²¹

Později byly vlivem judikatorního vývoje procesní možnosti žalobce (poškozeného podnikatele) doplněny o další možné sudiště, a to soudy státu, na jehož území má poškozený „centrum svých zájmů“, přičemž tyto soudy mohou (též) rozhodovat o celém nároku na náhradu škody – tedy i o škodách vzniknuvších na území jiných států.²² Uvedené kritérium však jako silně nepředvídatelné a vybočující z do té doby zastávaného názoru (zdůrazňujícího právní jistotu a restriktivní výklad výjimek ze zásady *actor sequitur forum rei*) jak doktrínou, tak samotným SDEU, bylo podrobeno nemalé odborné kritice.²³

Nesouhlas odborné veřejnosti SDEU zohlednil v bodech 23–25 rozhodnutí *Wintersteiger*, když uvedl, že kritérium „centra zájmů poškozeného“ považuje za nikoli vhodné ve sporech z porušení práv k registrovaným právům k duševnímu vlastnictví, když bylo vytvořeno v kontextu porušení osobnostních práv, jež jsou chráněna ve všech členských státech

¹⁹ Srov. bod 43 rozhodnutí Soudního dvora (čtvrtého senátu) dne 3. října 2013, *Peter Pinckney vs. KDG Mediatech AG*, věc C170/12. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:62012CJ0170>

²⁰ Srov. rozhodnutí Soudního dvora (čtvrtého senátu) dne 22. ledna 2015, *Peř Hejduk vs. EnergieAgentur.NRW GmbH*, věc C441/13. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:62013CJ0441>

²¹ Srov. LUTZI, T. *Internet Cases in EU Private International Law – Developing a Coherent Approach. International and Comparative Law Quarterly*, Cambridge University Press, 2017, roč. 66, č. 3, s. 691–693. DOI: 10.1017/S0020589317000240

²² Srov. rozhodnutí Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 21. října 2011, *eDate Advertising GmbH a další vs. X a Sociétés MGN LIMITED*, věc C509/09 a C-161/10. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/ALL/?uri=CELEX:62009CJ0509>

²³ Např. KRÁLÍČEK, J. *Proszazování práv k duševnímu vlastnictví a pravomoc dle nařízení Brusel I*. Disertační práce. Brno: Masarykova univerzita, Právnická fakulta, 2014, s. 157–160, 180–182; KYSELOVSKÁ, T. *Mezinárodní příslušnost soudů ve sporech z porušení práv právnické osoby zveřejněním údajně nesprávných informací na internetu. Revue pro právo a technologie*, Masarykova univerzita, 2017, roč. 8, č. 16, s. 116. DOI: 10.5817/RPT2017-2-6; a literatura zde citovaná.

Evropské unie bez potřeby učinění formálního úkonu.²⁴ Jelikož je ale právo k obchodnímu jménu právem s neformálním okamžikem vzniku, přiklání se autorka k závěru, že uvedeného kritéria lze využít v případech porušení práva k obchodnímu jménu jako neregistrovanému právu k duševnímu vlastnictví.²⁵ Za centrum zájmů poškozeného by pak v souladu s judikaturou SDEU bylo rozuměno místo „hlavní podnikatelské činnosti“ žalobce jako poškozeného podnikatele.²⁶

Ve vztahu k vymezení hranice mezi aplikací čl. 7 odst. 1 a čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis lze uvést, že v případech, kdy rušitel převezme např. v licenční smlouvě na sebe výslovně závazek, že neporuší právo k obchodnímu jménu v jiných zemích, než v nichž získal od druhé strany právo užívat (takto licencované) označení, lze porušení této převzaté povinnosti subsumovat pod čl. 7 odst. 1 nařízení Brusel I bis; v ostatních případech se bude jednat o deliktní jednání a aplikujeme čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis.²⁷ Třetí možnost není dána.²⁸

Jak již bylo naznačeno výše, podmínka bydliště žalovaného v zemi Evropské unie, za účelem aplikace nařízení Brusel I bis, nemusí být splněna v případě existence materiálně platné (prorogační) dohody stran sporu o tom, které soudy členského státu Evropské unie budou mít pravomoc jejich spor projednat a rozhodnout jej (viz čl. 25 nařízení Brusel I bis). Materiální platnost takového dohody se přitom posuzuje podle práva státu, v němž má být spor řešen (bod 20 preambule nařízení Brusel I bis). V tomto případě se aplikuje nařízení Brusel I bis bez ohledu na umístění bydliště rušitele (žalovaného).

K obdobnému výsledku vede i čl. 26 nařízení Brusel I bis, jenž hovoří o „tiché prorogaci“, což znamená, že žalovaný se dobrovolně účastní řízení u soudu, jenž je podle jiných ustanovení nařízení Brusel I bis mezinárodně nepřislušným k projednání a rozhodnutí o věci, a nenamítá jeho nepřislušnost (čl. 26 nařízení Brusel I bis).

Pro úplnost, abychom zmínili všechny v úvahu připadající pravidla určující mezinárodně příslušné soudy ve sporech z porušení (či ohrožení) práva k obchodnímu jménu s mezinárodním prvkem, je vhodné zmínit, že aplikace čl. 24 bodu 4. nařízení Brusel I bis není

²⁴ Srov. rozhodnutí Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 19. dubna 2012, *Wintersteiger AG vs. Products 4U Sondermaschinenbau GmbH*, věc C523/10. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:62010CJ0523>

²⁵ KRÁLÍČEK, op. cit., s. 167–168, 182; Srov. rozhodnutí Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 17. října 2017, *Bolagsupplysningen OÜ a Ingrid Iisjan vs. Svensk Handel AB*, věc C194/16. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:62016CJ0194>

²⁶ Bod 41 rozhodnutí SDEU uvedeného v předcházející poznámce pod čarou.

²⁷ Srov. rozhodnutí Soudního dvora (pátého senátu) ze dne 27. září 1988, *Athanasios Kalfelis vs. Bankhaus Schröder, Münchmeyer, Hengst and Co. and others*, věc C189/87. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:61987CJ0189>; rozhodnutí Soudního dvora (sedmého senátu) ze dne 13. března 2014, *Marc Brogitter vs. Fabrication de Montres Normandes EU RL a Karsten Fräjsdorf*, věc C548/12. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:62012CJ0548>

²⁸ MAGNUS, MANKOWSKI, op. cit., s. 184–186; Srov. též VALDHANS, J. *Právní úprava mimosmluvních závazků s mezinárodním prvkem*. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 18–41.

namíste [nehledě na skutečnost, že tato výlučná příslušnost se vztahuje pouze na spory týkající se otázky existence (platnosti) práv k duševnímu vlastnictví]²⁹, neboť právo k obchodnímu jménu vzniká neformálně³⁰ prvním veřejným užitím označení v obchodním styku svým nositelem, tj. bez nutnosti udělení či zápisu práva do veřejného seznamu v dané zemi. Způsob vzniku práva k obchodnímu jménu tak představuje výjimku z pravidla formálního vzniku průmyslových práv k nehmotným statkům.³¹ Ve sporech z porušení práva k obchodnímu jménu tak není žalobce vystaven potenciálnímu „torpédování“ svých snah (i) námitkami (prosení obranou) neexistence (neplatnosti) práva k obchodnímu jménu žalobce, jež by musely být projednávány u soudů (vždy konkrétního jednoho) státu, v němž je obchodnímu jménu poskytována ochrana; či dokonce podáním (ii) určovací žaloby na neexistenci práva k obchodnímu jménu žalobce ve státě, v němž je obchodnímu jménu poskytována ochrana.³²

Nicméně může nastat situace, kdy má rušitel bydliště mimo území členských států Evropské unie a neexistuje zde ani platná prorogační dohoda ve prospěch země Evropské unie. V těchto případech aplikuje soud³³, u něhož podnikatel podá žalobu pro zodpovězení otázky, zda má mezinárodní soudní pravomoc pro řešení daného sporu (jiné) normy svého mezinárodního práva soukromého – tedy nikoli nařízení Brusel I bis (srov. čl. 6 odst. 1 nařízení Brusel I bis).

V případě České republiky by se jednalo o § 6 odst. 1 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém (dále jen „ZMPS“), ve spojení s § 6 zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a ochraně obchodního tajemství, a § 39 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů

²⁹ KONO, op. cit., s. 38–39.

³⁰ HAJN, P. a I. TELEČ. Czech Republic. In: LANGE, P. (ed.). *International Trade Mark and Signs Protection, A Handbook*. München: C. H. Beck a Portland: Hart Publishing, 2010, s. 281; Těž ŠKREKO, A. Priemyselné práva v informačnej a poznatkovo orientovanej spoločnosti. In: ŠVIDROŇ, J. (ed.). *Právo duševného vlastníctva v informačnej spoločnosti a v systéme práva*. Bratislava: VEDA, 2009, s. 581; BOHÁČEK, M. Obchodní jméno (firemní označení). In: BOHÁČEK, M. a kol. *Právo průmyslového a jiného duševního vlastnictví*. Praha: Vysoká škola ekonomická v Praze, 1994, s. 66, 70.

³¹ Jednou z dalších výjimek, která se uplatňuje u práva k obchodnímu jménu, je specifická doba trvání tohoto práva, neboť právo k obchodnímu jménu zaniká okamžikem, kdy přestane jeho nositel pod daným označením vykonávat podnikatelskou činnost. Co do času není právo k obchodnímu jménu jinak omezeno ani podmíněno (např. placením udržovacích poplatků). Srov. též KYSELOVSKÁ, T. a P. KOUKAL. *Mezinárodní právo soukromé a právo duševního vlastnictví – kolizní otázky*. Brno: Masarykova univerzita, 2019, s. 109–110.

³² Blíže srov. KRÁLÍČEK, op. cit., s. 211–262; KONO, op. cit., s. 39–42, 100–103.

³³ Přičemž v případě podání žaloby u soudu ve Švýcarsku, Norsku, či na Islandu použijeme pravidla v zásadě obdobná těm, která nalezneme v nařízení Brusel I bis, díky Úmluvě o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ze dne 30. října 2007 z Lugana (dále jen „Luganská úmluva“), neboť tato úmluva obsahově odpovídá předchozí „verzi“ nařízení Brusel I bis, a to nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech.

a o změně některých dalších zákonů, nebylo-li by tu jiné právní normy požívající aplikační přednost před zákonem, např. ve dvoustranné či vícestranné mezinárodní smlouvě (srov. čl. 1 odst. 2 a čl. 10 Ústavy České republiky a § 2 ZMPS).

Kvalifikoval-li by však český soud v žalobě specifikované protiprávní jednání jako porušení zákazu nekalosoutěžního jednání, a nikoli jako zásah do práva k průmyslovému vlastnictví, dovodili bychom pravomoc českých soudů dle § 6 odst. 1 ZMPS ve spojení s § 9 odst. 2 písm. h) a § 84 a násl. zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu.

3 Mnohost rušitelů (žalovaných)

Jako dílčí otázkou k této problematice se lze zabývat také tím, zda v případě, že vícero rušitelů (domicilovaných v různých státech) zasáhne (či ohrozí) práva k obchodnímu jménu na území vícera zemí, se lze domáhat ochrany těchto práv u soudu jednoho státu vůči všem rušitelům zároveň, anebo zda je potřeba žalovat rušitele vždy samostatně (i) v jednotlivých státech, kde škoda vznikla, (ii) kde vznikla událost vedoucí ke vzniku škody, či (iii) kde jsou tyto osoby domicilovány. Jinak řečeno, zda je nutné domáhat se ochrany práva k obchodnímu jménu vždy v několika samostatných řízeních, či nikoli.

Jak již bylo uvedeno výše, totožnou mezinárodní příslušnost soudů pro několik sporů z porušení práv k duševnímu vlastnictví (tedy bez ohledu na bydliště rušitelů) lze založit využitím institutu prorogace, popř. tzv. tiché prorogace. Přičemž následně, umožňuje-li to procesní právo *lex fori*, je teoreticky možné spojit řízení o sporech, jež spolu souvisí optikou procesního práva *lex fori* ke společnému projednání. Tím by dosáhl žalobce výše uvedeného cíle. Obdobně může žalobce dosáhnout stejného výsledku, zažaluje-li rušitele (všechny domicilované v Evropské unii) v místě škodné události jako důsledku společného protiprávního jednání těchto osob, či v místě centra svých zájmů (viz čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis).

Spojení řízení proti vícero rušitelům (všem domicilovaným v Evropské unii)³⁴ z jednoho deliktního jednání podáním žaloby k soudu členského státu Evropské unie, v němž má alespoň některý z nich bydliště, je možné dle čl. 8 bodu 1. nařízení Brusel I bis. Žalobou ale musí být uplatněny nároky, jež spolu natolik úzce souvisí, že je účelné projednat je společně (vykládáno autonomně), což znamená, že takové spojení bude možné pouze v případě, že spojení věcí usnadní řádný výkon spravedlnosti, minimalizuje možnost souběžných řízení, předejde situaci, kdy by mohlo dojít k vydání vzájemně

³⁴ Nelze založit mezinárodní příslušnost soudu členského státu Evropské unie pro řízení proti žalovanému, který nemá domicil na území Evropské unie na základě čl. 8 bodu 1. nařízení Brusel I bis. Srov. bod 55 rozhodnutí Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 11. dubna 2013, *Land Berlin vs. Ellen Mirjam Sapir a další*, věc C-645/11. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:62011CJ0645>. Uvedené však nevyklučuje možnost spojit řízení vedené proti několika rušitelům domicilovaných v Evropské unii s řízením proti rušiteli domicilovanému mimo Evropskou unii podle procesních norem *lex fori*.

si odporujících rozhodnutí a případná rozdílná rozhodnutí musí spadat do téže faktické a právní situace.³⁵ Uvedeným postupem lze tak vychýlit základní zásadu *actor sequitur forum rei* vůči rušitelům nedomicilovaným ve státě soudu zvoleného žalobcem v řízeních, která spolu velmi úzce souvisí.

Vhodné je ale také dodat, že jelikož lze uvedeným postupem nerespektovat základní zásadu *actor sequitur forum rei* uvedenou v čl. 4 odst. 1 nařízení Brusel I bis ani alternativní pravidlo uvedené v čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel I bis, měl by být využíván spíše zřídka, neboť se jedná o výjimku z primárních pravidel, která má být z povahy věci vykládána restriktivně.³⁶

4 Srovnání s CLIP Principles

V oblasti mezinárodního práva soukromého a jeho aplikace ve vztahu k porušování práv k duševnímu vlastnictví existuje několik akademických vzorových úprav fungujících jako *soft law* pro státy a vyšší integrační celky v této oblasti právní úpravy.³⁷ Jednou z nich jsou CLIP Principles³⁸ publikované v roce 2011 z pera European Max Planck Group on Conflict of Laws in Intellectual Property.³⁹

Pravidla, jež určují poškozenému podnikateli mezinárodně pravomocné soudy státu, u nichž se může domáhat ochrany svého práva k obchodnímu jménu, obsažená v nařízení Brusel I bis a „dotvořená“ judikaturou SDEU, autorka v následující části článku srovnává s pravidly uvedenými v CLIP Principles (s pravidly, jež by preferovala akademická obec evropských států), a to za účelem ověření závěru, že unijní úprava ve sledované oblasti je ve stávající podobě nastavena flexibilněji ve prospěch majitelů práv k duševnímu vlastnictví, než by preferovala doktrína.

Dle pravidel obsažených v druhé části CLIP Principles má pravomoc k řešení sporů z porušení práv k duševnímu vlastnictví dle základního pravidla stát, v němž má žalovaný (rušitel) obvyklé bydliště (čl. 2:201).

Pojem obvyklé bydliště je vykládán pohledem CLIP Principles stejně jako v kontextu nařízení Brusel I bis krom toho, že u rušitele *fyzické osoby* podnikatele je místem obvyklého bydliště *také* místo, ze kterého vykonává tato osoba svou hlavní podnikatelskou

³⁵ Srov. bod 84 rozhodnutí Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 1. prosince 2011, *Eva-Maria Painer vs. Standard Verlags GmbH a další*, věc C-145/10. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:62010CJ0145>; rozhodnutí Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 12. července 2012, *Solvay SA vs. Honeywell Fluorine Products Europe BV a další*, věc C-616/10. Dostupné z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/?uri=CELEX:62010CJ0616>

³⁶ KRÁLÍČEK, op. cit., s. 73–77.

³⁷ KYSELOVSKÁ, KOUKAL, op. cit., s. 30–32.

³⁸ Dostupné z: https://www.mpg.de/fileadmin/ipmpg/content/clip/Final_Text_1_December_2011.pdf

³⁹ KYSELOVSKÁ, KOUKAL, op. cit., s. 31.

činnost, a nelze-li určit ani jedno místo obvyklého bydliště u rušitele *právníké osoby*, může být tato osoba žalována ve státě, ve kterém byla založena, popř. ve státě, podle jehož práva byla založena (čl. 2:601).

Alternativně příslušnými na základě čl. 2:202 CLIP Principles jsou pak soudy státu místa *damni infecti*. Přičemž soudy takto určené primárně rozhodují pouze o náhradě škody, která vznikla (se projevila) na území tohoto státu (čl. 2:203 odst. 1 CLIP Principles). Aby mohl soud, jehož pravomoc je založena na základě čl. 2:202, rozhodnout o celém nároku žalobce na náhradu škody, muselo by se jednat o škodu způsobenou prostřednictvím všudypřítomného média (jako je síť internet) a jednání vedoucí ke vzniku této škody by nesmělo mít podstatný účinek ve státě, kde má žalovaný obvyklé bydliště a na území takto rozhodujícího státu (o celé škodě) by musely být provedeny podstatné činnosti podporující předmětné protiprávní jednání, či škoda vzniknuvší na území takto rozhodujícího státu (o škodě v celém jejím rozsahu) by musela být ve vztahu k předmětnému protiprávnímu jednání podstatná (čl. 2:203 odst. 2 CLIP Principles).

Co se týče společného řízení proti vícero žalovaným (z jednoho protiprávního jednání), může být řízení zahájeno proti všem z nich u soudu státu, na jehož území má alespoň jeden z nich obvyklé bydliště a jednotlivá řízení jsou tak úzce propojena, že je vhodné je společně projednat a vyhnout se tak riziku vydání neslučitelných rozhodnutí (čl. 2:206 CLIP Principles). Tyto spory spolu musí fakticky i právně souviset (srov. blíže čl. 2:206 odst. 2). Nicméně nepřislušným bude takto určený soud pro řízení proti žalovanému, jehož příspěvek je ve vztahu k předmětnému sporu (v celém jeho rozsahu) nepodstatný, či jenž je rezidentem v zemi, v níž se nachází takto určený soud, a nárok směřující proti němu je zjevně nepřijatelný (čl. 2:206 odst. 3 věta druhá). Stejně tak další odchylku od výše uvedeného pravidla v čl. 2:206 představuje závěr, že koordinoval-li (řídil-li) jeden z rušitelů hlavní protiprávní činnost ostatních žalovaných, jsou příslušné pro řízení proti všem takto zainteresovaným osobám pouze soudy v zemi, ve které má tento „řídící“ žalovaný obvyklé bydliště (čl. 2:206 odst. 3 věta první).

Základní pravidlo pro určení mezinárodně příslušného soudu je tedy dle CLIP Principles i nařízení Brusel I bis stejné, a to kritérium (obvyklého) bydliště žalovaného, což odpovídá klasické zásadě *actor sequitur forum rei*. Srovnáme-li ale alternativní pravidla pro určení mezinárodně příslušného soudu ve sporech z mimosmluvního porušení práva k duševnímu vlastnictví, dávají CLIP Principles přednost kritériu soudu místa *damni infecti*. Nařízení Brusel I bis v této otázce ponechává pro žalobce na výběr dvě možnosti, a to jak soud místa *damni infecti*, tak soud místa *delicti commissi*.

V otázce, které soudy mohou rozhodnout o nároku na náhradu škody v celém jeho rozsahu, CLIP Principles ve srovnání s nařízením Brusel I bis lépe reflektují ideu, že takovým soudem by měl být ten, který se nachází v zemi, v níž má žalovaný bydliště, mělo-li jednání vedoucí ke vzniku škody v této zemi podstatný účinek, a až poté (jako výjimka ze základního pravidla) by takovým soudem mohl být ten soud, u něhož bude řízení

vedeno efektivněji s ohledem na umístění relevantních skutečností pro vedení řízení (tj. tam, kde byly provedeny podstatné činnosti podporující předmětné protiprávní jednání), nebo s ohledem na nejbližší vztah soudů k předmětnému sporu (tj. tam, kde škodu vzniknuvší z předmětného protiprávního jednání na daném území lze hodnotit jako podstatnou ve vztahu ke škodě jako celku).⁴⁰ Přičemž tuto možnost – rozhodnout o nároku na náhradu škody jako celku – umožňují CLIP Principles pouze v případě, že škoda byla způsobena při využití všudypřítomného média (např. internetu, mezinárodního televizního vysílání), a nikoli např. při vydání novinového článku na území vícera zemí (srov. rozhodnutí SDEU v případě *Fiona Shevill*).

Uvedená kritéria jsou dle názoru autorky zároveň předvídatelnější pro (oba) účastníky řízení z pohledu toho, kde může být vedeno řízení, oproti kritériu „centra zájmu poškozeného“, jenž SDEU „vytvořil“ v reakci na svůj předcházející závěr formulovaný v rozhodnutí *Pinckney*, a to, že žalobce se může domáhat náhrady škody proti žalovanému *de facto* u soudů v každém jednotlivém státě světa, vznikla-li mu zde protiprávním jednáním žalovaného škoda, a to ve vztahu k náhradě škody vzniknuvší na území každého jednotlivého státu (tzv. mozaikovitým způsobem). Momentální přístup SDEU a ani jeho předcházející řešení tak není dle autorky úplně nejt’astnější.⁴¹

Závěrem

Článek rozebírá jednotlivá kritéria nařízení Brusel I bis, na základě nichž lze určit mezinárodně příslušný soud pro řízení z mimosmluvního porušení (či ohrožení) práva k obchodnímu jménu. Zohledněny jsou přitom zejména závěry vyplývající z judikatury SDEU v této oblasti, a to se zdůrazněním povahy práva k obchodnímu jménu jako neregistrovaného práva k duševnímu vlastnictví.

U rozhodných kritérií způsobilých určit mezinárodní soudní pravomoc státu, včetně těch, jež vzešly z judikatury SDEU, je zodpovězena též otázka, zda se u takto určeného sudiště může žalobce domáhat nároku na náhradu škody v celém jejím rozsahu, tj. i v částech vzniknuvších na území jiných zemí, či nikoli.

Vymezeny byly typově též situace, kde nepoužijeme nařízení Brusel I bis k určení mezinárodně příslušných soudů pro spory z porušení (ohrožení) práva k obchodnímu jménu, ale jiných norem mezinárodního práva soukromého *lex fori*.

V závěru článku pak bylo učiněno srovnání rozhodných kritérií pro určení sudiště pro spory z mimosmluvního porušení práva k obchodnímu jménu obsažených v nařízení Brusel I bis s pravidly uvedenými v CLIP Principles, z čehož vyplynulo, že unijní úprava je nastavena flexibilněji ve prospěch majitelů práv k (neregistrovanému) duševnímu vlastnictví, než preferuje evropská akademická obec, resp. CLIP Principles.

⁴⁰ KONO, op. cit., s. 58–59.

⁴¹ Srov. též LUTZI, op. cit., s. 687–696.